

Китоби Дониёл — Шумораи яксаду даҳ

Иттиҳоди Сегонаи Рум: Ошкор сохтани аҳамияти нубуввати карнайҳо дар Ваҳй

Jeff Pippenger
2024-03-01

Исломи войҳои якум ва дуёми Ваҳй боби нӯҳум доварие буд, ки бар Рум оварда шуд. Вилям Миллер карнайҳоро «доварӣҳои махсусе» номида буд, ки бар Рум оварда шуданд, аммо Миллер натавонист Руми Модерноро ҳамчун иттиҳоди сегонае бубинад, ки ҷаҳонро ба сӯи Ҳармичидӯн мебарад. Урия Смит дарк кард, ки карнайҳо довариҳои Худоро бар Рум ифода мекунанд, ва карнайҳои панҷуму шашум (войҳои якум ва дуём) довариҳо бар калисои католикий буданд.

«Барои шарҳи ин карнай, мо боз аз навиштаҳои ҷаноби Keith иқтибос хоҳем овард. Ин нависанда ба дурустӣ мегӯяд: “Дар миёни тафсиргарон дар бораи ҳеҷ қисми дигари Ваҳй қариб чунин мувофиқати яксон вучуд надорад, чунон ки дар бораи татбиқи карнайҳои панҷум ва шашум, ё войи якум ва дуём, ба сарасенҳо ва туркон. Ин қадар ошкор аст, ки гумон аст нодуруст фаҳмида шавад. Ба ҷойи он ки барои муайян кардани ҳар яке як ё ду оят омада бошад, тамоми боби нӯҳуми Ваҳй, ба қисмҳои баробар, ба тавсифи ҳар ду бахшида шудааст.”

«Империяи Рум, чунон ки бо фатҳ бархост, бо фатҳ низ таназзул ёфт; аммо сарасинҳо ва туркҳо абзорҳои буданд, ки ба воситаи онҳо дини козиб тозиёнаи калисои муртад гардид; ва аз ин рӯ, ба ҷойи он ки карнаҳои панҷум ва шашум, мисли карнаҳои пешина, танҳо бо ҳамон ном муайян карда шаванд, онҳо войҳо номида шудаанд». Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Он чизеро, ки Миллер ва Смит дар бораи карнайҳо ҳамчун довариҳои Худо бар Рум дарк накарданд, ин буд, ки он довариҳо ба воситаи татбиқи маҷбурии ибодати офтоб ба амал оварда шуданд. Дар соли 321 Константин аввалин қонуни якшанберо қабул кард, ва нӯҳ сол баъд пойтахтро аз шаҳри Рум ба шаҳри Константинопол кӯчонд, ва ба ин васила раванди парокандашавии Империяи Румро оғоз намуд. Дар боби ёздаҳуми Дониёл, Руми бутпараст мебоист барои як «замон» бо ҳукмронии олии худ ҳукмронӣ мекард, ки ин сесаду шаст солро ифода менамуд, аз Ҷанги Актиум, дар соли 31 то милод, то соли 330, вақте ки Константин подшоҳиро ба Ғарб ва Шарқ тақсим кард.

Вай ба ҷойҳои фарбеҳтарини вилоят осоишта дохил хоҳад шуд; ва он чиро ба амал хоҳад овард, ки падаронаш накардаанд, ва на падарони падаронаш; ғанимат, тороч ва сарватро дар миёни онҳо тақсим хоҳад кард; балки тадбирҳои худро бар зидди қалъаҳои мустаҳкам низ то муддате ба нақша хоҳад гирифт. Дониёл 11:24.

Дар он сесаду шаст сол, Империяи Рум аслан мағлубнопазир буд, аммо ҳамин ки пойтахт ба Шарқ кӯчонда шуд, дигар имкони идора кардани чунин империяи азим вучуд надошт.

Константин кӯшиш кард, ки бо тақсим кардани подшоҳӣ миёни се писараш назоратро нигоҳ дорад, аммо ин танҳо фурупошии империяи собикро боз ҳам бештар тезонд.

Вақте ки папай дар соли 538 тахти заминро ишғол намуд, дар Шӯрои сеюми Орлеан қонуни рӯзи якшанбе қабул карда шуд. Ҳамин тавр, дар соли 606 Муҳаммад хизмати нубуввати худро оғоз намуд ва ба таври рамзӣ он карнайро муаррифӣ кард, ки таърихнигорон онро «тозиёнаи калисои муртад» меноманд. Таърихи войи якум ва дуюм, ки бо хизмати Муҳаммад дар соли 606 оғоз ёфт, 22 октябри соли 1844, вақте ки карнаи ҳафтум садо дод, ба анҷом расид.

Войи дуюм гузашт; ва инак, войи сеюм зуд меояд. Ва фариштаи ҳафтум карнай навохт; ва дар осмон овозҳои бузурге бароманд, ки меғуфтанд: «Подшоҳҳои ин ҷаҳон подшоҳҳои Худованди мо ва Масеҳи Ё гардидаанд; ва Ё то абадулобод подшоҳӣ хоҳад кард». Ваҳй 11:14, 15.

Дар тӯли таърихи ду Войи аввал, Константинопол, пойтахти Руми шарқӣ, соли 1453 фатҳ карда шуд, ва Руми папавӣ дар ғарб дар соли 1798 захми марговари худро гирифт. «Тозиёнаи калисои муртад» ҳам Руми шаҳрвандӣ ва ҳам Руми динӣ ۱) фуру нишондааст. Иттиҳоди сегонаи Руми муосир дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда дар Иёлоти Муттаҳида амалӣ мегардад.

«Протестантҳои Иёлоти Муттаҳидаи Амрико дароз кардани дастҳои худро аз болои варта пешсафона анҷом дода, дасти Рӯҳониятгароиро хоҳанд гирифт; онҳо аз болои жарфно дасти худро дароз карда, бо қудрати Рум даст хоҳанд фишурд; ва зери таъсири ин иттиҳоди сегона, ин кишвар дар пойи қадамҳои Рум рафта, ҳукуки вичдонро поймол хоҳад кард». Муборизаи Бузург, 588.

Дар он вақт, Исломи войи сеюм доварию Худоро бар Руми Мудерн ба сабаби ҷорӣ кардани ибодати якшанбе ба иҷро хоҳад расонд, чунон ки Ё бо Руми бутпараст ва Руми папавӣ амал кард. Бо Руми бутпараст Ё ҷор карнаи аввалро ба кор бурд, то ҳукмронии Румро дар пойтахти Руми ғарбӣ то соли 476 ба поён расонад, зеро пас аз соли 476 ҳеҷ ҳокими шаҳр аз насли румӣ набуд. То соли 1453 карнаи панҷуми Исломи ҳукмронии Румро дар Руми шарқӣ ба поён овард. То соли 1798 ҳукмронии папавӣ бар тақсимои пешини даҳгонаи миллатҳои Аврупо дар таърихи карнаи шашуми Исломи ба поён расонда шуд. Сукути подшоҳии шаҳрвандии Рум, ҳам ғарбӣ ва ҳам шарқӣ, ва подшоҳии динии Рум, пас аз ҷорӣ шудани парастии бутпарастонаи офтоб ба амал оварда шуд.

«Мардуми Иёлоти Муттаҳида қавме буданд, ки мавриди илтифоти хос қарор гирифта буданд; аммо вақте ки онҳо озодии диниро маҳдуд месозанд, протестантизмро таслим мекунанд ва ба попгарой пуштибонӣ менамоянд, паймонаи гуноҳи онҳо пур хоҳад шуд, ва “иртидои миллӣ” дар дафтарҳои осмон сабт хоҳад гардид. Натиҷаи ин иртидои харобии миллӣ хоҳад буд». Review and Herald, May 2, 1893.

Татбиқи сегонаи нубувват хусусияти иҷрошавии ниҳоии нубувватро бар асоси хусусиятҳои ду иҷрои аввали он муқаррар месозад. Дар 11 сентябри соли 2001 Войи сеюм дар таърих фаро расид. Он дар ибтидо 22 октябри соли 1844 фаро расида буд, зеро Войи сеюм карнаи

ҳафтум аст, ва он карнай дар ҳамон вақт ба садо додан оғоз кард. Аммо, чунон ки бо Исроили қадим буд, Исроили муосир исёнро ихтиёр намуд ва ба ҷойи ба анҷом расонидани кор, давраи саргардонӣ дар биёбонро ба вучуд овард. Аз ин рӯ, замони муҳригузори фариштаи сеюм ба таъхир афтод, то он ки дар 11 сентябри соли 2001 дубора оғоз ёфт.

«Чиҳил сол буд, ки беимонӣ, нолиш ва исён Исроили қадимро аз замини Канъон маҳрум сохт. Ҳамин гуноҳҳо воридшавии Исроили имрӯзаро ба Канъони осмонӣ ба таъхир андохтаанд. Дар ҳеҷ яке аз ин ду маврид айб дар ваъдаҳои Худо набуд. Ин беимонӣ, дунявият, тақдиснаёфтагӣ ва низоъ дар миёни қавми Худованд, ки худро ба Ё мансуб медонанд, будаанд, ки моро ин қадар солҳои зиёд дар ин ҷаҳони гуноҳ ва андӯх нигоҳ доштаанд». *Selected Messages, book 2, 69.*

Худо тағйир намеёбад, ва Ё мувофиқи нуре ки дар ихтиёр аст доварӣ мекунад. Исроили муосир нисбат ба Исроили қадим нури бештари дар ихтиёрдошта дошт, ва ба мо хабар дода шудааст, ки «ҳамон гуноҳҳо воридшавии Исроили муосирро ба Канъони осмонӣ ба таъхир андохтаанд». Агар Исроили муосир танҳо барои он нуре масъул доништа мешуд, ки Исроили қадим барои он масъул доништа мешуд, ҳамин ҳам басанда мебуд, аммо онҳо нури бештар доштанд. Бинобар ин, агар «ҳамон гуноҳҳо» сабаб шуда бошанд, ки «Исроили қадим» ба муддати «чил сол» дар биёбон саргардон гардад, пас на танҳо Исроили муосир дар исёни соли 1863 ба «биёбон» ронда шуд, балки онҳо ба ҳамон андоза, бидуни ҳеҷ шакке, таъин шуда буданд, ки дар он ҷо бимиранд. «Гуноҳҳои» онҳо кори фариштаи сеюмро то имрӯз ба таъхир андохтаанд.

Фаришта гуфт: «Фариштаи сеюм онҳоро ба бастаҳо мебандад, ё мӯҳр мекунад, барои анбори осмонӣ». Ин гурӯҳи хурд чунин менамуд, ки аз ғаму ташвиш фарсуда шудаанд, гӯё ки аз озмоишҳо ва мубориҳои саҳт гузашта бошанд. Ва чунин ба назар мерасид, ки офтоб тоза аз паси абр баромада, бар чеҳраҳои онҳо нур афкандааст, ва онҳоро пирӯзманд менамоёнд, гӯё ки зафарҳои онҳо қариб ба даст омада бошанд». *Early Writings, 88.*

Ҳамон гуноҳҳое, ки Исроили қадимро ронда, водор сохтанд, ки дар биёбон бимирад, кори фариштаи сеюмро, ки 22 октябри соли 1844 омада буд, ба таъхир андохтанд.

«Пас аз он ки Исо дари Қудси муқаддасро кушод, нури рӯзи шанбе дида шуд, ва қавми Худо озмуда шуданд, чунон ки фарзандони Исроил дар замонҳои қадим озмуда шуда буданд, то маълум гардад, ки оё онҳо шариати Худоро нигоҳ медоранд ё не. Ман фариштаи сеюмро дидам, ки ба боло ишора мекард ва ба он ноумедшудагон роҳи сӯи Қудси муқаддаси муқаддасгоҳи осмониро нишон медод. Ҳангоме ки онҳо бо имон ба Қудси муқаддас дохил мешаванд, Исо ро меёбанд, ва умеду шодӣ аз нав меҷӯшанд. Ман онҳоро дидам, ки ба ақиб менигаристанд, гузашта ۱ аз нав баррасӣ мекарданд, аз эълони омадани дуҷуми Исо сар карда, то тамоми таҷрибаи худ ва то гузаштани замон дар соли 1844. Онҳо мебинанд, ки ноумедии онҳо тавзеҳ ёфтааст, ва шодиву яқин боз онҳоро зинда месозад. Фариштаи сеюм гузаштаро, ҳозираро ва ояндаро равшан кардааст, ва онҳо медонанд, ки Худо дар ҳақиқат онҳоро бо инояти ғайбӣ пурасрори Худ роҳнамоӣ намунааст». *Early Writings, 254.*

Фариштаи сеюм — фариштаи муҳргузор аст, ва ӯ 22 октябри соли 1844 омад, аммо кори ӯ аз ҳамон гуноҳхое ба таъхир афтод, ки сабаби он гардиданд, ки Исроили қадим дар биёбон бимирад. Таъхире, ки исёни соли 1863 ба вучуд овард, таъхир андохтани кори фариштаи сеюм буд; бинобар ин муҳргузорӣ зиёда аз сад сол боз боздошта ва ба таъхир андохта шудааст.

«[Ададҳо 32:6–15, иқтибос шудааст.] Худованд Худо Худои рашкманд аст, вале ӯ бар гуноҳҳо ва ҷиноятҳои қавми Худ дар ин насл муддати дароз таҳаммул менамояд. Агар қавми Худо дар машварати ӯ роҳ мерафтанд, кори Худо пеш мерафт, паёмҳои ростӣ ба ҳамаи мардумоне, ки бар рӯи тамоми замин сокинанд, бурда мешуд. Агар қавми Худо ба ӯ имон оварда, иҷрокунандагони каломи ӯ мебуданд, агар аҳкоми ӯро риоя мекарданд, он гоҳ фаришта дар миёни осмон бо паём ба назди он чор фариштае, ки бояд бодхоро раҳо мекарданд, то онҳо бар замин бивазанд, парвозкунон намеомад ва нидо намекард: Нигоҳ доред, нигоҳ доред он чор бодро, то бар замин навазанд, то вақте ки бандагони Худоро бар пешониҳошон мӯҳр ниҳам. Аммо азбаски мардум, мисли Исроили қадим, саркаш, носипос ва ноқудс мебошанд, вақт тӯл мекашад, то ҳама паёми охиринаи раҳматро, ки бо овози баланд эълон мешавад, бишнаванд. Кори Худованд боздошта шудааст, вақти муҳргузорӣ ба таъхир афтодааст. Бисёре ҳақиқатро нашунидаанд. Вале Худованд ба онҳо фурсат хоҳад дод, ки бишнаванд ва рӯчӯ кунанд, ва кори бузурги Худо пеш хоҳад рафт». Manuscript Releases, volume 15, 292.

11 сентябри соли 2001 фариштаи сеюм боз омад, ва вақти муҳргузорӣ, ки аз замони исёни соли 1863 ба таъхир афтода буд, боз оғоз ёфт. Ин омадани Ислон аз Войи сеюм буд, ки ҳамчунин карнаи ҳафтум аст ва оғози вақти муҳргузориро нишон медиҳад. Вақти муҳргузорӣ бо омадани фариштаи сеюм 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт, замоне ки карнаи ҳафтум ба садо даромадан гирифт, вале он карнай монё шуда, ба таъхир андохта шуд.

Ва он фариштае ки ман дидам, ки бар баҳр ва бар замин истода буд, дасти худро ба осмон боло бардошт, ва ба ӯ, ки то абад зисткунанда аст, ки осмон ва он чиро, ки дар он аст, ва замин ва он чиро, ки дар он аст, ва баҳр ва он чиро, ки дар он аст, офаридааст, қасам ёд кард, ки дигар вақт нахоҳад буд; балки дар рӯзҳои садои фариштаи ҳафтум, ҳангоме ки вай ба навохтан оғоз мекунад, сирри Худо ба анҷом хоҳад расид, чунон ки ӯ ба бандагони Худ — анбиё — башорат додааст. Ваҳй 10:5–7.

«овоз»-и фариштаи ҳафтум ҳамон овози фариштаи Ваҳй, боби ҳаждаҳум аст, ки ҳангоми фуру афканда шудани биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк нозил шуд.

Ва баъд аз ин чизҳо фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд ва қудрати бузург дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид. Ва ӯ бо овози пурзӯр ва тавоно нидо карда, гуфт: «Бобили бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва қафаси ҳар мурғи нопок ва нафратовар гардид. Зеро ҳамаи халқҳо аз шароби ғзаби зинои вай нӯшидаанд, ва подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва тоҷирони замин аз фаровонии айшу нозаш сарватманд гардидаанд». Ваҳй 18:1–3.

«Овоз»-и фариштаи қудратманде, ки нозил мешавад, ба фариштагон амр мекунад, ки чор бодро боздоранд, ки онҳо ҳамчун «аспи хашмгин» тасвир шудаанд, ки мехоҳад худро раҳо

карда, дар роҳи худ марг ва харобӣ оварад.

«Фариштагони Худо иродаи Ёро ба чо меоранд ва бодҳои заминро бозмедоранд, то бодҳо на бар замин, на бар баҳр, ва на бар ҳеч дарахте бивазанд, то даме ки бандагони Худо бар пешониҳои худ муҳр шаванд. Фариштаи пурқудрат дида мешавад, ки аз шарк (ё аз баромадгоҳи офтоб) боло меояд. Ин пурқудраттарин фаришта дар дасти худ муҳри Худои зиндaro дорад, ё муҳри Он Касеро, ки танҳо Ё метавонад ҳаёт ато намояд, ки метавонад бар пешониҳо нишон ё навиштаҷотеро сабт кунад, ки ба кӣ ҷовидоннопазирӣ, ҳаёти абадӣ, бахшида хоҳад шуд. Ин овози ҳамин баландмақомтарин фаришта аст, ки салоҳият дошт ба он чор фаришта фармон диҳад, ки чор бодро боздоранд, то он даме ки ин кор анҷом дода шавад, ва то он даме ки Ё фармони раҳо сохтани онҳоро бидиҳад». Шаҳодатҳо ба хизматгузoron, 445.

Фариштае ки ба он чор фаришта амр мекунад, ки бодҳоро нигоҳ доранд, ҳамон фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳум аст, ки заминро бо ҷалоли Худ равшан месозад, ва «овози пурқуввати» Ё овози фариштаи ҳафтум аст.

«Ва чӣ гуна намунае дар Ваҳй 7 барои андеша, тасаллӣ ва рӯҳбаландии мо оварда шудааст! Ба чор фаришта супориш дода шудааст, ки бар замин коре анҷом диҳанд. Аммо Он Касе ки ҷаҳонро бо додани Худ барои фидияи он харид, бархе баргузидагони Худро дорад. Кӣ? Онҳое ки ҳамаи аҳкоми Худро нигоҳ медоранд ва имони Исоро доранд.

«Дикқати Юҳанно ба саҳнаи дигаре ҷалб карда шуд: “Ва фариштаи дигареро дидам, ки аз ҷониби машрик боло меомад ва мӯҳри Худои зиндaro дошт” (Ваҳй 7:2). Ин кист? Фариштаи аҳд. Ё аз ҷониби тулӯи офтоб меояд. Ё Шафақи аз аъло аст. Ё Нури ҷаҳон аст. “Дар Ё ҳаёт буд; ва ҳаёт нури одамон буд” (Юҳанно 1:4). Ин ҳамон Касест, ки Ишаъё Ёро чунин тасвир мекунад: “Зеро ки барои мо Кӯдаке таваллуд шуд, барои мо Писаре дода шуд; ва ҳукмронӣ бар китфи Ё хоҳад буд; ва номи Ё Аҷиб, Машваратгар, Худои Қодир, Падари ҷовидонӣ, Мирзои Сулҳ хонда хоҳад шуд” (Ишаъё 9:6). Ё, ҳамчун Касе ки бар лашкарҳои фариштагони осмон бартарӣ дошт, ба онҳое ки ба онҳо дода шуда буд, ки ба замин ва баҳр зарар расонанд, нидо карда, гуфт: “Ба замин, на ба баҳр ва на ба дарахтон зарар нарасонед, то даме ки бандагони Худои моро бар пешониҳошон мӯҳр занем” (Ваҳй 7:2, 3).»

«Дар ин чо илоҳӣ ва инсонӣ бо ҳам муттаҳид шудаанд. Ба чор фаришта амр дода мешавад, ки чор бодро боздоранд, то даме ки даъвати Ёро дарёфт намоянд. Тамоми бобро бихонед. Нидои “Зарар нарасонед” аз ҷониби Барқароркунанда, Начотдиҳанда, садо медиҳад.

«Доварӣ ва ғазаб бояд фақат барои муддати андаке боздошта мешуд, то даме ки кори муайяне анҷом дода шавад. Паём — охирин паёми огоҳӣ ва марҳамат — дар анҷом додани кори худ ба сабаби муҳаббати худхоҳонаи пул, муҳаббати худхоҳонаи осоиш ва носазовории инсон барои анҷом додани коре, ки бояд анҷом дода шавад, ба таъхир афтадааст. Фариштае, ки бояд заминро бо ҷалоли Худ равшан гардонад, барои василаҳои инсонӣ мунтазир мондааст, ки ба воситаи онҳо нури осмон битобад, ва онҳо

ба ин тарз ҳамкорӣ мекунанд, то паёмеро, ки бояд сарнавишти ҷаҳонро муайян созад, бо аҳаммияти муқаддас ва ҷиддии он расонанд». Manuscript Releases, volume 15, 222.

Фариштаи сеюм, ки Масеҳ аст, ҳамчунин ҳамон фариштаи муҳргузор аст, ки 22 октябри соли 1844 омада буд, вале ба сабаби нофармонии қавми Худо, кори Ӯ дар муҳр задан ба саду ҷиҳилу чор ҳазор то 11 сентябри соли 2001 ба таъхир афтод. Сипас Ислоҳ аз Войи сеюм биноҳои бузурги Нью-Йоркро фурӯ овард, ва раванди муҳргузорӣ оғоз ёфт. Дар он лаҳза халқҳо «ба ғазаб омаданд, вале боздошта мешуданд». Овози аввалини Ваҳй, боби ҳаждаҳум, ҳамон овозест, ки ба чор фаришта амр мекунад, ки нигоҳ доранд, дар ҳоле ки қавми Худо муҳр зада мешаванд.

Исо ҳамеша анҷомро бо оғоз тасвир мекунад, ва 26 феввали соли 1993 Ислоҳ аз войи сеюм як бомбаи мошини боркашро дар таваққуфгоҳи зеризаминии бурҷи шимолии Маркази ҷаҳонии тиҷорат тарконд. Ин таркиш ба бино осеби ҷиддӣ расонд, шаш нафарро кушт ва беш аз ҳазор нафари дигарро маҷрӯҳ кард. Гарчанде ки ин ҳамла бурҷҳоро фурӯ наовард, он як амали назарраси терроризм дар ҳоки Иёлоти Муттаҳида буд ва воқеаҳои 11 сентябри соли 2001-ро пешгӯёна пешнамоӣ намуд.

Вақти муҳргузорӣ 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, аммо он ҳашт сол пеш аз он як пешогоҳиро дар бар мегирифт. Ҳамлаи исломӣ ба Исроил 7 октябри соли 2023 пешогоҳии анҷом ёфтани вақти муҳргузорист. Хусусиятҳои нубувватии войи сеюм бо хусусиятҳои нубувватии ду войи аввал муқаррар гардидаанд. Дар оятҳои оғозини боби нухуми китоби Ваҳй муҳргузории яксаду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор ба тасвир кашида шудааст.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи оянда баррасӣ хоҳем кард.

«Агар чунин манзараҳо дар пеш бошанд, чунин доварҳои азим бар ҷаҳони гунаҳкор фуруд оянд, пас паноҳгоҳи қавми Худо кучо хоҳад буд? Онҳо ҷи гуна то гузаштани ғазаб дар амон нигоҳ дошта хоҳанд шуд? Юҳанно унсурҳои табиатро — заминларза, тӯфон ва кашмакашиҳои сиёсиро — мебинанд, ки ҳамчун ҷизҳои тасвир шудаанд, ки аз ҷониби чор фаришта нигоҳ дошта мешаванд. Ин бодҳо тахти назоратанд, то даме ки Худо калима диҳад, ки онҳо раҳо карда шаванд. Дар ҳамин амнияти калисои Худо аст. Фариштагони Худо амри Ӯро ба ҷо меоранд ва бодҳои заминро бозмедоранд, то бодҳо бар замин, на бар баҳр ва на бар ҳеч дарахте навазанд, то даме ки бандагони Худо бар пешониҳояшон муҳр зада шаванд. Фариштаи пурқудрат дида мешавад, ки аз шарқ (ё аз тӯлӯи офтоб) боло меояд. Ин пурқудраттарин фаришта дар дасти худ муҳри Худои зиндари дорад, ё муҳри Ӯро, ки танҳо Ӯ метавонад ҳаёт бахшад, Ӯ, ки метавонад бар пешониҳо он аломат ё навиштаро сабт намояд, ки ба соҳибонаш ҷовидонагӣ, ҳаёти абадӣ ато хоҳад шуд. Маҳз овози ин фариштаи воломақом буд, ки салоҳият дошт ба он чор фаришта амр диҳад, ки чор бодро боздоранд, то ин кор анҷом ёбад, ва то он даме ки Ӯ фармони раҳо кардани онҳоро содир намояд.»

Онҳое ки бар ҷаҳон, ҷисм ва иблис ғолиб меоянд, баргузидагон хоҳанд буд, ки муҳри Худои зиндари қабул хоҳанд кард. Онҳое ки дастҳоишон пок нест ва дилҳоишон соф нест, муҳри Худои зиндари нахоҳанд дошт. Онҳое ки гуноҳро тарҳрезӣ мекунанд ва онро ба амал меоранд, аз назар гузаронида хоҳанд шуд. Танҳо онҳое ки дар муносибати

худ назди Худо мақоми касонеро ишғол мекунанд, ки дар Рӯзи бузурги зиддимасалии Кафорат тавба мекунанд ва ба гуноҳҳои худ иқрор мешаванд, ҳамчун сазовори мухофизати Худо шинохта шуда, нишонгузори хоҳанд гашт. Номҳои онҳое ки устуворона ба зуҳури Начотдиҳандаи худ менигаранд, мунтазиранд ва бедорона посбонӣ мекунанд,—бо чиддияти бештар ва орзумандии зиёдтар аз онҳое ки интизори субҳанд,—дар шумори мӯҳршудагон дохил карда хоҳанд шуд. Онҳое ки, дар ҳоле ки тамоми нури ҳақиқат бар чонҳояшон мекурахшад, мебоист аъмоле мувофиқ ба имони эътирофкардаи худ медоштанд, аммо ба васвасаи гуноҳ фирефта шуда, дар дилҳои худ бутҳо барпо мекунанд, чонҳои худро назди Худо фосид месозанд ва касонеро, ки дар гуноҳ бо онҳо муттаҳид мешаванд, палид мегардонанд, номҳояшон аз дафтари ҳаёт маҳв карда хоҳад шуд, ва онҳо дар торикии нисфи шаб вогузошта хоҳанд шуд, дар зарфҳои худ бо чароғҳояшон равшане надошта. «Вале бар шумо, эй тарсандагони исми Ман, Офтоби Адолат тулӯ хоҳад кард, ва шифо дар болҳои Ё хоҳад буд».

«Ин мӯҳргузори бандагони Худо ҳамон аст, ки ба Ҳизқиёл дар рӯъё нишон дода шуда буд. Юҳанно низ шоҳиди ин ваҳйи бисёр ҳайратангез гардида буд. Ё дид, ки баҳр ва мавҷҳо ғурриш мекунанд, ва дилҳои одамон аз тарс суст мегарданд. Ё заминеро мушоҳида кард, ки ба ҷунбиш омадааст, ва кӯҳҳоро, ки ба миёни баҳр андохта мешаванд (ки ин ба маънои асли воқеъ мегардад), ва оби онро, ки ғурруну мутаалотум аст, ва кӯҳҳоро, ки аз тугёни он меларзанд. Ба ӯ вабоҳо, амрози воғир, қатъӣ ва марг нишон дода шуданд, ки рисолати даҳшатноки худро анҷом медиҳанд». Testimonies to Ministers, 445.